

A. E. ANDERSSON. — Lakiasiantoinisto. — Wiipuri.

man wiran pitaja, kirkonmiehi Pajari, lautakunnan esimiehiksi kauppias S. Ahokas ja kunnan rahastonhoitajaksi nimismiehen rouwa E. Kopperi. Näitä ehdokkaita äänesti sitte aivan...

J. Innanen ja waraesimieheksi J. Ruutu. Seikin seikka ansaitsevi waalin pylvystä. Raittiusasian suurin...

heide Helsingin satamassa wiipynet, fert u. S. „Derhawan“ ankurit nostettiin ja tämä komea laiva lähti pois...

le Myren'in. Hänen jalkansa oli kaffennut, niin ettei hän omin neuvoinsa pääsyt paikaltaan liitahamaan. Eynnä tapaturmaan lienee ollut „lipalka“...

kauneudesta, rakkaudesta isänmaata kohtaan y. m. Jälkimäinen puhuja lausui muutamia sanoja kellan launeudesta, nuoruuden ajasta, lyhyistä, huveista...

— Suomalaisen teaterin johtaja toht. Bergbom on ilmoittanut, että teateri ei tulekaan...

Woiton talonpoikaisspuolelle antoi se eriytyä ylimyspuolelta, että monia suuria... Boiton talonpoikaisspuolelle antoi se eriytyä ylimyspuolelta, että monia suuria...

— S. S. M. M. Keisari ja Keisarinna lähtivät Helsingin satamasta toispäivänä klo 2 pämällä, käymällä kaupungissa. Zo tois-ilana olivat heidän Majesteettinsa laivueet sen toivomuksen, että heidän suojittinsa M. N. laulajat tulisivat heitä tervehdittämään...

— Vainittajilla tuotiin eilen Pietarista 14 siellä kirjattomuudesta wangiuttua Suomen kansalaisia. — Tapaturma. Toispäivä kuului lämpyillä olevat poliisimiehet surkua riuutusta Terwanimellä, josta viimein etiesään löydyivät kallon juurelta maalarityöntekijän Kal-

— Kirjokokous. Kirjokokous pidettiin t. k. 13 p:n aamu-päivällä luterilaisessa kirkossa, jossa keskusteltiin kolmannen papin asetamisesta seurakuntaan. Kofous. Kofouspäätti yksimielisesti pyytää hallitusta kolmatta pappia, jota tulisi virkaansa vasta sitte kun nykyiset wiranomaiset ovat kuolleet. Palkka. Kolmannelle papille ehdotettiin palkaksi vähentämällä nykyisten papin palkasta. Kofouksesta johti puhetta Juppilähden kirkkoherra N. Jullkonen. — Myrsky-ilma riehui koko...

— Kirjokokous. Kirjokokous pidettiin t. k. 13 p:n aamu-päivällä luterilaisessa kirkossa, jossa keskusteltiin kolmannen papin asetamisesta seurakuntaan. Kofous. Kofouspäätti yksimielisesti pyytää hallitusta kolmatta pappia, jota tulisi virkaansa vasta sitte kun nykyiset wiranomaiset ovat kuolleet. Palkka. Kolmannelle papille ehdotettiin palkaksi vähentämällä nykyisten papin palkasta. Kofouksesta johti puhetta Juppilähden kirkkoherra N. Jullkonen. — Myrsky-ilma riehui koko...

— Venäläisen sotilaiswaston harjoitus päättyi toispäivänä ja kaikki sotilaiset ovat nyt näytelmistä kadonneet. Warinainen taistelu tapahtui kolmantena yönä ja eilis-aamuna. „Wiipuri“ pritti Wiiporia pommitamaan, mutta hitaasti...

Bawarian päättössa. Kirj. Fr. von Schönhan. (Suomenos Wiip. Semille saffasta.) (Saffoa viime noon). Kaarina käyttäytyi tänä tufalana heidän kuten hyvä tytär ainakin. Hänen hellä surunsa saattoi waan...

„Mitä ihmeitä, menetti tatarin? — jaa tänne!“ „Ei nyt, iä! Leopold odottaa minua.“ „Mitä minä kuen! Hän kuituu tuota miestä!“ Leopoldiksi! — Ei sinä jätät tänne, Kaarina, minä käsen sitä... „Mitä Kaarina oli jo näkymättömissä; kuului ainoastaan taitu kun hän keweästi hyppeli rapulta rapulle. Koblhofer jätti aamiaisien kostonemata ja asettautui auton ääreen kaitselemaan. Tuolla ne nyt menivät, Kaarina ja arkkitehti, hän lähdessä tuvi tihlatu ainakin. „Mitä,“ muttti Koblhofer itelleen, „nyt ne seifattutwat — arkkitehti kaitselee ympärilleen itäänkuin kartellen — odotapas, kyllä minä näen; — hän tuutelee Kaarinaa. — ääh, sinä lonna! — nyt menee jo liian pitkälle!“ Koblhofer oli jatkanut raiwoamista jos ei waan olisi kuulut askeleiden lähenevän. Tohtorin pää tuli näkyviin. „No, mitenkä wuitte?“ „Huonosti,“ murisi sairaa, minä olen mielipuoli ja tahtoisin repiä koto maailman palaiksi.“ „Hyvä — se isahuttaa minua — jatkataa samalla tawalla“, sanoi lääkäri nauran ja katoi. Koblhofer oli ehtä taas muuttaman tammun kuluttua tullut ennalleen, jos ei hän olisi taas jattumal-

te kofajhanut aulosta ja samalla huomoinut Kaarinan ja arkkitehdin, joita käweliwät kuwapatjaan edustalla. „Tuossa ne taaten owat — ooh, jos tuo mies olisi täällä, niin idan warmaan pitku paleihin hänet spulteleihin. Wietellä tyttöä minun näkywisiän! — ääh! — mintälainen roisto! Tuo wostasti louffatu iä wajosi tämän wihanpurtauksen jälkeen alas kowake rautapenkille ja tuli kafilään päättänjä. Kun Kaarina, joka oli rakkauden onnesta tullut elawämmäsi ja iloiemmampi, itäpuolella palasi, näytti hän kättänjä, jossa kuniis formus kimalteli. Samassa tuitkasi hän wietikamaisesti: „Leopoldiksi!“ „Mistä minä häneltä nujerran!“ jähöi Koblhofer; mutta hän ei woinut janoa, mutta olihan sitä jo siinä. Arkkitehti ei näkynyt olewan miläänkään näisiä uhkautista, päin wastoin, se näytti häntä pikemmin huwittaman. Koblhofer istui synkkiin ajatuksiinsa waiwuneena kun hän taas seuraavana aamuna jai nähdä Leopoldin. Mitä wiatomimman näköisenä astui Müller aulosta ja heiti hänen peräsään Kaarina. Mutta arkkitehti ei tähän pyyhäntynyt; hän astui tuon raiwoistuneen iän eteen ja muuttain selwin sanoin ilmaisi atkeensa neida Kaarinan.

Tämä waukutti Koblhoferiin kuin käärmeen pistos, eikä hän woinut muuta kuin huudattaa: „Oletteko te todelta ihan wiisat!“ Tuo raiwoija huuto kuniisi oudosti promissienimissä. Mutta arkkitehti oli jo tätä odottanut; sihipä hän wastasi warähymänsä hänen kasmoihaan muuttumalla: „Kuulen huomaamani, että te nyt olette huonolla tuulella — minun on siis huomenna tultawa uudelleen; — tule raras Kaarina...“ Ja niin jättiwät he hänen ylläiseen. Koblhofer huusi ja melusi turhaan, he eiwät olleet kuulwinaantaa. Wanhurskas Jumala, wahwista minua, että woiisin tuon miehen huomenna ottaa hengiltä,“ rukoili hän. Hän oli tobellakin mieltipuoleksi tulemaillaan. Seuraavana aamuna uubistui jama raiwoija kohtaan. Koblhofer raiwoi kuu mieltipuoli, mutta huoneen ahtaus esti sen ettei hän täyttännyt edelläkäsuttua aifomustansa. Omeksi tuli heti tohtorin ja painoi raskastawien kabet yhteen ja koto wirkanja arwokkaahuubella kääntyi hin sitte jairan puoleen. Hän kuten wailijasti weti eifin mittanauhan tawustaan ja asetti sen Koblhoferin ruumiin ympäri. „Te olette toispäiwästä asti kaboritanut yhdessä n senttimetriä! — Kuulkaahan

te olette ollut hywin raiwoawa; te laihutte ihan huomattawasti — nuu ei olisi auttanut. — Nyt te olette pelastettu, nyt woiitte te kullek aulosta läpi. Sanolaa, kuta teidät on pelastanut... „Niin, kuta? — Koblhofer katseli kiikutettuna arkkitehtia ja seuraawassa silmänräpyksessä löi Kaarina kätensä hänen pyöreään kaulaansa ja Müller weti käsiin kätistään ja yski. „Seis!“ sanoi lääkäri, joka kyllä huomasi mitä tapahtui, „tämähän on wastoin määräystäni! Nyt y iloiha tunteita, mitä te ajattelette? Sitähän te jaititte kohta alaa uudestaan. Koblhofer nydälytti päätänsä, hän oli kaikki ymmärtänyt. Hän seifoi jo portilla. Wastantamomana, kuten raskastaja tawallisesti, jota odottaa suloiimpain toiwonsa pilasta tähtymistä, tarttui Müller appiijänää säärystiin jeta weli kaitin woiimin. Koblhofer wastusti tätä woiimakasta apua, mutta turhaan, sillä hänen äänensä ei kuulunut alas kun hänen warteewa waralonsa kuiti auton kofonaan. Wiimein kuului omittunen äänähyps hänen huulillaan, jota samalla kertaan oli ilon ja samalla tuskan huudabus ja — h a n o l i p e l a s t e t t u.

Samana iltana wietettiin pikku tihlajien kaitessa hiljaisuudessa „Wuoden-ajat“ nimisessä rawintolasja ja seuraavana päivänä pala-

